

givningsmagtens og dette Tings Side være, at Tinget benyttede sin grundlovmæssige Ret efter Grundlovens § 45 til i Spørgsmaal af almen vigtig Betydning at nedsætte en Kommission af sin egen Midte til at undersøge det paagældende Forhold, saaledes at Tinget nedsatte en Kommission til Undersøgelse af, hvorledes den højtærede Justitsminister og hans Bankkommission har arbejdet og virket. Saa kan man bagefter se, hvad der videre bliver Anledning til. Saa kan det jo være, at vi efter denne Efterforskning faar Grund til at gøre Skridt til nærmere Forundersøgelse mod andre sigtede.

Den højtærede Regering har her i Folketinget for Aar siden haft en berømt Venstreforgænger, Holstein-Ledreborg, der sagde som Resultat af et langt Livs politiske Erfaring, at det, det kommer an paa i Politik, er at turde kompromittere sig. Jeg tror, at Holstein-Ledreborg tog dette Ord i en noget anden Betydning end hans politiske Efterfølgere i Øjeblikket, men jeg kunde tænke mig, at denne Mand, der havde saa ondt ved at blive duperet, for en Gangs Skyld vilde være blevet imponeret, hvis han havde set, med hvilket Mod denne højtærede Venstregering kompromitterer sig i denne Sag og i mangfoldige andre Sager. Det er jo efterhaanden kommet dertil, at det eneste Skudsmaal, man med absolut Sikkerhed kan give denne højtærede Regering, et Skudsmaal, som formodentlig bliver Kvintessensen, Devisen, der sættes som Gravskrift over den, naar den om kortere eller længere Tid er faldet, er dette, at den havde et i vor parlamentariske Historie exceptionelt Mod til at kompromittere sig.

Hauge: Det var ikke min Hensigt at sige noget ved denne Lejlighed, men efter at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen i Gaar angreb mig og positivt beskyldte mig for at være den egentlige Ophavsmand til den, som han sagde, Bagvaskelseskampagne, der her i Landet var rejst mod Regeringen, saa føler jeg mig kaldet til at gøre nogle Bemærkninger, ikke blot til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, men ogsaa om hele det Spørgsmaal, der her foreligger.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, at jeg havde beskyldt Regeringen for at være Aarsag til selve Bankkatastrofen. At dette er fuldkommen urigtigt, vil man kunne overtale sig om ved at læse, hvad jeg sagde, da Rekonstruktionslovsforslaget var til Behandling her i Tinget i September Maaned, og det fremgik jo og-

saa klart af det Citat, som det ærede Medlem brugte for at føre Bevis for Rigtigheden af sin Beskyldning mod mig. Jeg sagde ved denne Lejlighed to Ting. For det første sagde jeg, at selve Katastrofen, Landmandsbankens Sammenbrud, maatte være Regeringen meget ubehagelig rent politisk, thi baade da Regeringen og dens Partier stod som Opposition og siden har den indtaget et saadant Standpunkt overfor alt, hvad der hedder Kontrol med Erhvervslivet, med økonomiske Forhold, at selve Landmandsbankens Sammenbrud maatte føles som en Tildragelse, der direkte ramte den paa dens hele Politik. Jeg sagde endvidere, at det var jo klart for alle, at dette Sammenbrud var et eklatant Bevis paa, hvorledes Kræfternes frie Spil kunde arte sig, og hvorledes Resultatet kunde blive, naar man i enhver Henseende lod Tingene gaa deres egen Gang og glat afviste enhver Statsindgriben i de økonomiske Forhold. Det kunde jo heller ikke være andet, end at Regeringen maatte føle sig, ubehagelig berørt af, at den Mand, der stod for Landmandsbanken som dens Leder, Gang paa Gang har været Regeringens specielle Udsending i vigtige Spørgsmaal til fremmede Lande, havde deltaget i vigtige Konferencer som Repræsentant for den danske Regering. Det maatte ogsaa være Regeringen ubehageligt, at Katastrofen kom, eftersom den var advareret allerede i 1919, da et Medlem af dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, gjorde opmærksom paa, at der var foregaaet saadanne Ting i Landmandsbanken, at der var god Grund til at nære den dybeste Mistillid til Bankens Ledelse, og at man maatte tro, at værre Ting end det, man allerede vidste, vilde komme for Dagen, hvis en nærmere Undersøgelse blev foretaget. Regeringens Chef svarer derpaa med en Lovprisning af Bankdirektør Glückstadt, og det blev taget det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller meget ilde op, at han i det hele taget havde dristet sig til at komme blot med en Antydning af, at der var Grund til at nære Mistanke til Banken og til de Transaktioner, som den havde foretaget.

Jeg havde altsaa god Grund til at udtale mig ved den paagældende Lejlighed dette vedrørende, som jeg gjorde. Jeg sagde yderligere, at den Stilling, som Regeringen saa havde indtaget til selve Bank-sammenbrudet, var af en saadan Beskaffenhed, at det endelige, uhjælpelige Sammenbrud, der nu var indtruffet i September Maaned, maatte virke i allerhøjeste Grad